

Opstandingskerk Goede Vrijdag 19 april 2019, 19.00 uur

Viering van de maaltijd van de Heer

Eerste lezing: Jesaja 52, 12 – 53, 12

Evangelielezing: Lucas 22: 14 – 27

Verkondiging

Alles wat over ons geschreven staat, gaat Jezus volbrengen, deze uren.
Alles wat een mens maar kan overkomen in dit bestaan, overkomt Hem.
Alles wat ons maar kan bewegen aan verlangen en aan angst, aan liefde en kracht,
aan vertwijfeling en wanhoop,
aan inzet voor de ander,
ja alles wat een mens bezig houdt, beweegt Hem in deze uren voor zijn dood.

Het is een bijzondere avond daar in die bovenzaal in Jeruzalem.

Buiten klinkt het feestgedruis van het Pesachfeest.

De stad is vol pelgrims. Vanuit de huizen klinken vrolijke liederen, de wijn gaat rond, het brood wordt gedeeld, verhalen uitgewisseld. Uitgelaten vreugde om het gedenken van de uittocht en de bevrijding uit een land van onderdrukking.

Maar binnen, in de kring van vrienden van Jezus heerst de vreemde beklemming van iets dat je nauwelijks benoemen kunt.

Alsof om je heen bevrijding gevierd wordt, maar jij zit nog gevangen.

Jezus zegt: "Ik heb er hevig naar verlangd dit pesachmaal met jullie te eten vóór de tijd van mijn lijden aanbreekt."

Deze maaltijd – het is niet alleen een gedenken van de bevrijding, een terugzien op wat is geweest, ooit,

het is een maaltijd die vooruitblijkt naar wat gaat komen, al snel, binnen enkele uren.

“Hij nam een beker, sprak het dankgebed uit en zei: ‘Neem deze beker en geef hem aan elkaar door.’”

En rond gaat de beker, zijn bloed, als een bloedsomloop van verbondenheid. Het hart van zijn liefde klopt hier; het maakt dat alle ledematen, het hele lichaam, leven kan.

Bij het brood dat Hij breekt, zegt Hij: “Dit is mijn lichaam dat voor jullie gegeven wordt.”

Rond gaat het brood. En in dat brood is heel je leven opgenomen: het zaad in de akker waarmee het begon, de halm die groeide, de volle aren, de zeis die leven afsneed, het malen van het graan en de oven waar het tot brood gebakken wordt. Heel dat leven van - alles wat een mens maar kan overkomen.

En zo deelt Hij zichzelf onder ons uit. En wij nemen dat tot ons. Zijn bloed door onze aderen. Zijn lichaam in ons opgenomen, verwerkt, verteerd.

Dichter bij ons kan Hij niet komen.

Hiermee is alles gezegd: Ik ben alles wat jou overkomt. Ik ken alles wat over jou te vertellen valt. Ik draag het in mijn eigen lichaam met jou mee.

Maaltijd vieren op deze avond, is werkelijk met huid en haar deel krijgen aan Hem en Hij aan ons.

Ja, dit laatste vooral. Hij geeft zichzelf in onze handen. Hij lest onze dorst met zijn beker. Hij voedt ons met zijn lichaam.

En zoals het brood en de beker worden doorgegeven, zo zal de Messias worden doorgegeven in de handen van mensen. Uitgezaaid in de donkere grond, verdwenen, verteerd, vermalen, vermoord, zijn leven gaat ten onder in en aan ons.

Francisco Zurbarán - Cordero de Dios

Jesaja, de profeet, drukt het beeldend uit: hij ziet een mens voor zich als een lam dat weerloos naar de slacht wordt geleid.

En: "...hij gaf zijn leven prijs aan de dood / en liet zich tot de zondaars rekenen. / Hij droeg echter de schuld van velen / en nam het voor zondaars op."

Het geloof van de kerk gelooft dat we in Jezus met God zelf te maken hebben. Als we Jezus zien, zien we God.

God zelf draagt weg wat wij niet kunnen,

God zelf maakt ons los waar wij vastzitten,

God zelf houdt ons vast als wij Hem loslaten - ook zonder dat we daarom vragen.

Dat is wat we zien in Jezus. Het is God zelf die doet wat nodig is om de relatie met ons niet te verbreken.

Om ons niet over te geven aan de dood, maar aan het Leven.

Deze beweging van sterven en opstaan, is het kloppende hart van werkelijk leven.

En je leert het zelf, met vallen en opstaan.

Zonder vergeving, zonder dat dragen als van een Lam, is er niet veel groei in ons.

Mijn eigen ervaring is dat vergeven letterlijk ver-geven is: verder-geven wat je eerst zelf hebt gekregen.

Dat is ook de rondgang van het bloed, de verwerking van het brood.

Pas als ik zelf losgemaakt ben van wat mij is aangedaan, kan ik ook loslaten.

Maar hoe ik er precies los van kwam, dat ontsnapt aan mijn blik. Dat blijft een mysterie dat ik alleen maar kan ontvangen - als ik mijn handen tenminste niet tot vuisten gebald houd.

‘Dit is mijn lichaam dat voor jullie gegeven wordt’.

En je weet zonder te begrijpen hoe, dat je overnieuw mag beginnen, dat een schone lei mogelijk is, dat je niet altijd vast hoeft te zitten aan wat je zelf hebt mis-gedaan, of een ander jou aandeed.

Dat er niets onder het vloerkleed wordt geschoven maar gedragen wordt, wéggedragen.

Dat er vergeving is, vernieuwing en dat God je die aanreikt - altijd weer en onverdiend.

De woorden doen al wat ze zeggen: ze maken los, ze zetten vrij, ze dragen weg. Ik hoef er niet eens in te geloven - de woorden geloven in mij.

Net als brood en beker, net als de zegen: Ik hoef het alleen maar te ontvangen.

Martin Snaterse